

ZEMĚ ZASLÍBENÁ VII.

Čtvrtek, 10 duben 2014

Dnes v zemi zaslíbené naposled. Ráno jsme si tedy sbalili kufíky, nalodili se do autobusu a vyrazili kousek za Betlém navštívit venkovské sídlo Heroda Velikého, které to si pojmenoval se skromností sobě vlastní – Herodion. On Herodes opravdu nebyl králem. Vzpomeňme například Druhý chrám a Caesareiu...

A protože mě v budování megalomanských projektů značnou praxi, ve stejném duchu se postavil ke stavbě svého domku. Správný voják musí mít přehled, i když je na dovolené. Proto uprostřed krajiny navrhl nejprve ohromný kopec a na tom kopci si pak postavil palác. Nebo pevnost? Takovou palác-pevnost. Vždyť to říkám, voják :-)

Během první židovské války padla pevnost do rukou židovských povstalců, kteří se zde opevnili a postavili si synagogu a mikve. Po potlačení povstání pevnost bez boje předali zpět Římanům. Ti o ni již však neměli valného zájmu, a zůstala opuštěná až do doby, než ji zabrali zelóti, kteří vybudovali v kopci podzemní systém chodeb, úkrytů a nádrží na vodu.

Když zrovna neprobíhá archeologický výzkum, je cesta útroby kopce přístupná a rozhodně stojí za návštěvu. Přes návratem do Betléma jsme se ještě zastavili na Pastýřských polích, kde zvěstoval pastevcům radostnou novinu o narození Spasitele, což nám paní právodkyně slibovala už od pondělí :-)

A na jsem se dostal i ovšem, jak jsem se tak v průběhu pobytu v zemi zaslíbené setkávala s realitou, která není tak trošku pro mě, páč jsem zaslíbila tu, co nás čeká. A taky, že je to půl hodiny od Jeruzaléma romanticky posetá skalkami uprostřed pustiny, alébrně uprostřed vesnice brána s červeným (pravděpodobně svítícím) nápisem „Gloria in excelsis Deo“, za ní poměrně decentní zahrada a na konci zahrady ohavný kostelík a nezbytné jeskyně :-)

A pak i my jsme po vzoru pastýřů vyrazili do Betléma, nikoli za Ježíškem, ale za obědem, během kterého nás dostihla zpráva, že letadlo má hodinu a půl zpoždění. A tak místo, abychom hnili

letiště, zastavili jsme se neplánovaně na předměstí Jeruzaléma v Ejn Kerem (Vinném prameni). Zde na jednom kopci stojí kostel Narození Jana Křtitele, který vypadá dost evropsky a protože postavili španělské, je celý interiér obložený modře malovanými kachličkami.

A na druhém kopci pak kostel Navštívení Panny Marie se studnou, kde se tehle Marie potkala s tehle Alžbětou. Nejstarší člen výpravy hromadně zvaný „Deček“, výborný to zpěvák, nám v kostele samozpíval Magnificat.

A to bylo naše poslední zastavení v zemi zaslíbené, pak už jen cesta na letiště nezbytný bezpečnostní pohovor (ti, co neuměli anglicky dostali cedulky s předemti otázkami v češtině ukazovali na ano – ne :-)) a nezbytný rentgen zavazadel. Máj kufr byl shledán nezpřístupitelným, musela jsem ho vybalit, balíček halvy byl provášen, že skutečně obsahuje halvu a úderem nedělní noci jsme stepovali před letištěm Václava Havla a vyhlíželi odvoz... Mára Blízkovýchodní

PS. Kdybychom jeli z toho letiště taxíkem, ovšem by nás to levněji, páč asi tak měšic po té jsem obdržela obálku s modrým pruhem, že blíže nejdíle auta registrovaného na mé jméno přikročil v obci Ruzyn maximální povolenou rychlost a abych se tedy urážela zaplatit pokutu :-)